

I

HET STADJE VALLE DE LA VIRGEN LIGT ONDER IN EEN diepe vallei waarvan de hellingen bovenin bedekt zijn met eucalyptusbomen die beneden in de kloof plaatsmaken voor een dicht, drassig en weelderig woud dat bevolkt wordt door kolibries, slangen en krijsende apen. Ondanks zijn legendarische schoonheid blijft de stad vrijwel volledig gevrijwaard van bezoekers, aangezien de bussen die in de vallei afdalen er een gewoonte van maken van de weg te raken. Die onhebbelijkheid maakt het toerisme voor de plaatselijke bevolking tot een onzekere bedrijfstak. De kerk, door de koloniale voorouders van de huidige inwoners gebouwd ter ere van de Madonna van het Moeras, herbergt een huilend beeld en er wordt van gezegd dat het een van de fraaiste voorbeelden van de architectuur uit zijn tijd is en een inspiratiebron zou zijn geweest voor de grote meester, Marrietti.

Reisboeken over het gebied hebben weinig te melden over Valle de la Virgen en noemen alleen maar kort dat de stad, hoewel geroemd om zijn betoverende charme en historisch belang, een ongrijpbare toeristische bestemming blijft en alleen maar bereikt kan worden langs verraderlijke wegen of door een dicht, moerasig oerwoud. Eén gids, die niet meer in de handel is, suggereert zelfs dat Valle de la Virgen een plaatselijke legende is die zo af en toe opduikt in reisverhalen en dat de weg simpelweg eindigt in een ondoordringbaar moeras.

De enige buitenlandse bezoeker van de stad arriveerde op een dag in de laadbak van Ernesto's pick-up en verzuimde, tot ontsteltenis van Ernesto's moeder, weer te vertrekken. Doña Nicanora was aanvankelijk niet zozeer ontzet door de verformfaaide vreemdeling voor haar woning, als wel door de plotselinge verschijning van haar zoon. Die had nog maar drie maanden eerder op kosten van de stad en tot grote opluchting van de bevolking een uitgebreid afscheidsfeest gekregen. Het was haar jongste dochter, Nena, die Nicanora attent maakte op de terugkeer van Ernesto en de aanwezigheid van de vreemdeling die op het punt stond verscheurd te worden door hun hond.

'Kom gauw,' riep Nena ademloos terwijl ze de keuken binnen rende waar haar moeder gebogen boven een bak aardappelen stond te schillen. 'Ernesto is terug en hij heeft een rare man meegenomen. Lucho valt hem aan. Ik denk omdat hij stinkt.' Nicanora liet de aardappel waar ze mee bezig was vallen en rende naar buiten om een einde te maken aan alle opwinding. Ze riep de hond tot de orde en probeerde ondertussen woorden te vinden om haar zoon bestraffend toe te spreken.

De ongenode gast stond omringd door kakelende kippen met een verdwaasde blik in zijn ogen in het droge stof van het kleine, met allerlei spullen bezaaide erf. Hij was gekleed in een oranje hemd vol vlekken en een vuile spijkerbroek. Aan zijn schouder hing een gehavende rood-zwarte tas. Zijn haar was net zo lang als dat van Nena, zijn baard leek vol klitten te zitten en hij wasemde een ongewassen, melkachtige geur uit. Hij moet onmiddellijk worden doorgestuurd naar Don Bosco, dacht Nicanora. De man had een boekje in zijn hand waar hij koortsachtig in stond te bladeren. Er had zich vlakbij al een groepje kinderen gevormd die elkaar giechelend aanstootten en naar de vreemdeling wezen. Nicanora streek haar vuile schort glad en

veegde het haar uit haar gezicht in een poging er respectabel uit te zien voor de bezoeker.

‘Er zijn er nog veel meer waar hij vandaan komt,’ zei Ernesto trots. Hij deed voorkomen alsof de vreemdeling het antwoord was op alle financiële problemen van zijn moeder. Daarna viel hij flauw aan haar voeten.

Doña Nicanora had geen gemakkelijk leven gehad en de voren die zij in de loop der jaren had gegraven, begonnen zich te weer spiegelen in haar ooit gladde, donkere gezicht. En op veertigjarige leeftijd, met één dode echtgenoot, twee kinderen op het kerkhof en haar drie overlevende kinderen thuis, werd het er allemaal niet makkelijker op. Ernesto’s verlangen om uit huis te gaan en een toekomst voor zichzelf op te bouwen in de stad, was een grote bron van troost voor haar geweest. Ze was al gaan wanhopen dat hij niet in staat was zich bezig te houden met iets wat in de verste verte verstandig leek. Ze was bang dat zijn dronken fratsen in de stad haar eigen reputatie begonnen te bezoedelen.

Ernesto was op de rug van een ezel vertrokken met vuur in zijn ingewanden, vastbesloten om in de stad zijn fortuin te vinden. Nu keerde hij terug in een oude pick-up met vuur in zijn ballen, vastbesloten om genezing te vinden voor de stevige druiper die hij had opgelopen in Dolores’ Karaoke Bar in Puerta de la Coruña. Diezelfde dronken nacht was er een einde gekomen aan Ernesto’s ambitie om zakenman te worden. Tegen sluitingstijd had hij al zijn spaargeld verruild voor de gehavende pick-up en had hij de vreemdeling verworven, wat hem op dat moment een goede zakelijke investering leek. De vreemdeling, die al een paar maanden in Puerta de la Coruña rondhing, was blijkbaar op zoek naar een rustiger omgeving om wat tijd door te brengen en was bereid ‘een goede prijs’ te betalen voor het voorrecht om op een

plaatselijke vloer te mogen slapen. Ernesto, die zijn zakeninstinct met de moedermelk had binnengekregen, kon die kans niet aan zijn neus voorbij laten gaan.

Ernesto had al hulp gezocht bij verschillende kwakzalvers in Puerta de la Coruña en was nu bereid zijn toevlucht te zoeken tot de traditionele geneeswijzen van zijn geboortestad. Zijn moeder sloeg hem en schold hem een dag lang de huid vol. Toen dat hem niet van zijn symptomen verlostte en alleen maar een bekentenis opleverde over de bron van zijn kwaal, stemde hij er uiteindelijk mee in dat zij hem naar de nieuwe jonge dokter bracht die onlangs, en onverklaarbaar, in de stad was opgedoken. Doña Nicanora, die altijd bereid was iets nieuws te proberen, had al sinds de komst van de dokter staan te trappelen om kennis met hem te maken. Ernesto's probleem gaf haar de gelegenheid om dat te doen. Dit zijn inderdaad vreemde tijden, dacht Nicanora bij zichzelf terwijl ze haar zoon met vastberaden tred naar de kliniek begeleidde, binnen een paar weken twee vreemdelingen in de stad. Dat moest een voorteken zijn.